

moest bij elke stap van hem, al zijn vele trappen af, en den Ponte Vecchio over, en den Arno langs, en de Via Tornabuoni door, tot aan het huis, en tot aan de deur, waarachter Silvio morgen niet meer wonen zou....

Toen Renato terugkwam op zijn atelier, vond hij er Gian Carlo, zóó verdiept in de beschouwing van een doek, met twee handen voor zich uitgehouden, dat hij hem niet eenmaal hoorde aankomen. Het was Flavia's portret.

Pas toen Renato stilletjes de eerste van de nog op den tafelhoek verspreide dominee-stenen in hun doosje deed glijden, werd Gian Carlo hem gewaar; en aan die dominee-stenen en aan dat bleek en door verdriet weggetrokken gezicht begreep hij, wat dat uur te beteekenen had gehad in het leven van zijn ouden vriend.

